

Bojana Peković je u svakom pogledu nesvakidašnja šesnaestogodišnjakinja. Poznata u svom rodnom Kraljevu kao virtuoz na najstarijem spskom instrumentu, guslama, višestruko talentovana, vezana neraskidivim vezama za tradiciju njenog kraja i Srbije, ona je odrastao, misaono zreo čovek, u telu deteta.

Godine 2012. zajedno sa bratom Nikolom, bila je pobednik treće sezone šou programa „Ja imam talenat“, koji im je pomogao da se za njihov rad, koji je do tog šou-a išao odvojenim putanjama, spoji, da se sa njihovim radom upozna cela Srbija, i da kanališe njihov dalji razvoj.

Bojanu smo sreli pred koncert koji je upriličila Jadranka Jagličić – etno grupa „Tkanica“ u Vrnjačkoj Banji, gde je bila specijalni gost, a njen nastup, glasi i stas, izazvao veliko oduševljenje prisutnih.

Bojana Peković je upravo završila prvi razred u dve škole i na tri smeru: u srednjoj umetničkoj školi odsek slikarstvo, u srednjoj muzičkoj školi odsek tradicionalni instrument i odsek tradicionalno pevanje. Nikola Peković ovom prilikom nije pratio sestru, jer je upravo polagao poslednje ispite na Fakultetu umetnosti u Nišu, gde je ove godine položio 36 ispita, i za jednu dao dve godine, te tako postao prvi student u istoriji fakulteta kome je to pošlo za rukom. Pred njim je dugo i naporno leto, i takmičenja u Kanadi i Italiji krajem avgusta, gde će ovaj mladi umetnik promovisati lepotu i mogućnosti harmonike na najlepší mogući način.

Deo njihovih života postali su i njihovi nastupi. Prošle godine bilo ih je 130, a o tome Bojana Peković kaže:

-Nastupali smo širom Srbije, Republike Srpske, Crne Gore, bili smo u Mariboru, imali smo dosta poziva iz inostranstva, ali smo odlučili da barem za ovu godinu to odložimo zbog brojnih obaveza u školi. Toliko smo isprogramirani da smo prinuđeni da odustanemo od 70% poziva.

Njihov rad obiluje novinama, novina je i spoj gusala i harmonike, pa Bojana kaže da je njihov cilj permanentno uvođenje novog, kako bi starine zaživele na moderniji način i u čiju realizaciju bi bilo okupljeno što više ljudi.

-Prošle godine održali smo humanitarni koncert u Kraljevu sa Dragoljubima Đuričićem i velikim i malim (godinu dana ranije drugoplasirani na istom takmičenju), i iza nas je bilo sedam bubnjeva, gitara, violončelo i imamo u planu dosta novih aranžmana. Novina je i plan da pevam i na engleskom i ruskom jeziku. Iako naši deseterački stihovi na koji god jezik da se prevedu, neće biti isti, ali ćemo se na taj način potruditi da kada nastupamo van Srbije, i bivše SFRJ, pre svega strancima malo približimo ono što promovisemo i ono što same gusle i harmonika zaslužuju. Planiramo izdavanje prvog CD, za što nam treba vremena i zato što hoćemo da to bude zaista kvalitetno.

Ovi mladi popularizatori srpske tradicije toplo su primljeni gde god da nastupaju. Posle svakog

njihovog nastupa nailaze na oduševljene ljude, a od najeminentijih profesionalaca, muzičara, etnologa dobijaju najveće pohvale za svoj rad.

-Cilj nam je da se razvijamo u tom pravcu, jer smo naišli na veliku podršku i smatramo da je to jedan od boljih načina da u sadašnjem vremenu predstavimo to što hoćemo, koncerti, nastupi, javna pojavljivanja. Gusle i harmonika i druge prave vrednosti ređe su zastupljeni na našoj televiziji, i to je velika greška - naglašava Bojana Peković, i dodaje da je tu vredost nasleđa i običaja u njih usadila porodica.

-Mi smo u našoj porodici odgajani na tradicionalan način. Mama Snežana je završila srednju muzičku školu, tata Radovan predaje gusle u Kraljevu, tetka je profesor klavira, teča profesor violončela, tako da smo svi muzički orijentisani i učeni smo da cenimo ono što je naše, pa onda sve ostalo. Naša muzika je dugo vremena bila zamaskirana i nije imala onu posvećenost koju je trebala da ima, a mislim da mi kao narod ne bismo trebali da se stidimo svoje tradicije koja je svakako bogata i jedna od najlepših tradicija u svetu. Da neka zemlja u svetu poseduje ono što mi imamo oni bi od toga napravili svetski hit, a mi se donekle stidimo toga i to je možda i ključ svemu ovome što nam se dešava. Na to dosta utiču mediji, televizije, kulturno umetnički programi, obrezovanje u celini kojim se oblikuje naš ukus ali i sama porodica, koja je manje više ugožena, ali i vreme u kojem živimo. Naš plan je da kada izdamo prvi CD napravimo solistički koncert u Sava centru, ali ima vremena za nas. Ja se nadam da će se u ljudima probuditi to nešto, ljubav prema tradiciji i svemu tome, da će otvoriti oči jer je to jedino što će nas očuvati - zaključuje Bojana Peković.

Bez dvoumljenja, budućnost naše zemlje je u mladim ljudima, na čijem čelu su šesnaestogodišnja Bojana Peković i njen šest godina stariji brat Nikola, mali Dragoljub Đuričić takođe iz Kraljeve, i plejada drugih, vrsnih tinejdžera, kojima je porodica ulila ono „nešto“ što nas izdvaja, ono po čemu se razlikujemo od drugih naroda, i ono zbog čega nas prepoznaju i pamte. Da je drugačije i da nema tih specifičnosti koje nas izdvajaju, stopili bismo se i upisali u bezimene narode koji nestaju.